

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

■ Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datorile către biserică în anul 2018.

■ Totodată adresă rugămintea de a-și reînnoi membricia acelor care au întârziat s-o facă. Încasarea contribuției dvs. aferente anului în curs este extrem de importantă: biserica își poate astfel achita la timp impozitele, taxele și cheltuielile care îi revin. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing. Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre dar, din diferite motive, nu s-au înscris încă, asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să-i primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae cât mai mulți enoriași cărora le spunem: “BUN VENIT!”

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 21 - 27 IANUARIE

Miercuri 23 Ianuarie:

Acatistul Sfântului Nicolae ..... 6.00 PM

Vineri 25 Ianuarie:

TAINA SFÂNTULUI MASLU ..... 6.00 PM

Sâmbătă 26 Ianuarie:

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

Duminică 27 Ianuarie:

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Despre Sfanta Scriptura

Cumva, toată lumea știe ce are de făcut. Este foarte greu să mai afle ceva nou. Deși, desigur, nu avem timp să citim atâtea cărți, avem totuși o lungă și mare istorie de meditație și de scriere creștină, iar întoarcerea la ceea ce s-a scris, la ceea ce au gândit sfinții este un foarte bun revigorant pentru noi, este o foarte mare mângâiere în toate lucrările noastre.

Așa că ce să spui? Cred că însăși nevoia de a vorbi mult este de factură nouă, pentru că cei de odinioară aveau învățăturile foarte mici, scurte și nu cred că asta era din cauză că hîrtia era scumpă sau erau puține tipografii. Așa era mintea umană, era capabilă să poarte un cuvînt ca pe un odor de mare preț. Pentru că dacă cineva, spune Mîntuitorul, va afla că într-o țarină este ascunsă o comoara, cu adevărat va vinde tot ce are și de banii aceia va cumpăra acea țarină, ca să poată să o sape, să o găsească. Așa este și cu Scriptura, ca moștenire a noastră scrisă: este o mare comoară pe care trebuie să o săpăm neconținut, este o mare grădină în care se ascund cuvintele vieții veșnice, și acolo trebuie să le căutam.

Fiecare suflet, fiecare om din universul ăsta are anumite cuvinte care îl mișcă. Ați observat că uneori citiți sau reauziți un cuvînt din Scriptură și d într-odata vă umilește sau vă înflăcărează, dintr-odată vă regăsiți, deși de multe ori l-ați auzit și nu v-a mișcat? Sînt foarte multe cuvinte și îndemnuri, mai ales în cărțile prorocști, în Psalmi. Ele se adresează felurimilor de suflete și de temperamente și de educații omenești. Unele sînt mai războinice, mai aprinse, altele sînt de mărturisire, altele se bucură de cuvintele Domnului, cît sînt de dulci în gura mea poruncile Tale, și toate celelalte, altele mărturisesc despre iubirea lui Dumnezeu, altele despre iubirea de săraci și așa mai departe. Toate acestea sînt adresate într-un anumit moment al vieții fiecăruia dintre noi.

Scriptura nu este o carte pe care să o citim de la un capăt la altul, să facem conspecte și să fim prin aceasta mai deștepti decît alții. Dacă acele cuvinte nu lucrează vii în noi, dacă nu aprind inima noastră, nu și-au îndeplinit lucrarea, scopul. Pentru că acestea sînt cuvintele vieții veșnice. Din cauza asta cineva întreba: „Nu vă plictisiți voi tot timpul să repetați aceleași rugăciuni? Citiți, citiți Liturgia asta a voastră, tot o începeți, tot o știți pe de rost, și iar o repetați, și iar o repetați... Oricum știți tot! Știți, citiți rugăciuni de o mie și jumătate de ani, citiți aceleași rugăciuni, aceeași Evanghelie iarăși o citiți. Oricum nu știți, deci o mai citești o dată.” Da, pentru că noi nu o citim pentru a ne informa, nu citim Evanghelia ca să aflăm... Știm ce ne-a zis Mîntuitorul. Mai ales cele liturgice le cam știm pe de rost, rugăciunile iarăși, cîți le turuie pe de rost! Le mai turui o dată nu pentru că nu le știți. Nu le citesc pentru că nu le știu, le citesc pentru că le știu, pentru că ele sînt cuvinte lucrătoare dincolo de informația pe care o poartă în ele. Ele sînt cuvinte vii, care ne pun în legătură cu Dumnezeu cel viu și pot aprinde în noi focul iubirii. Dacă asta nu se întîmplă, noi citim sec un text și el desigur poate să ne adoarmă uneori, pentru că noi nu am deschis inima noastră spre partea cealaltă, adevărată, a rostului acestui text, care este mai mult decît un simplu text, sînt cuvinte vii, care trebuie să miște sufletul nostru.

Sfântul Teofan Zăvorătul vorbea de treptele rugăciunii care sînt foarte bune de știut. La început, să știți că nu toți oamenii au mare dulceață de la rugăciune. Pentru că pe mulți îi auzi că vor dintr-odată să aibă pacea inimii, să se îndulcească, așa cum mai citesc la sfinți. Prima fază este comparată sau face parte din ostenele trupești: stai în picioare și citești. Partea mare a lucrării acesteia nu este atît mișcarea ta, a inimii care nu întotdeauna se pornește, este o osteneală trupească, alături de mătănii, post și celelalte. Stai 20 de minute, 10, jumătate de oră, cît poți tu și citești de la un capăt la altul. Este mai degrabă ca o clepsidră

pe care o întorci, că citesc eu de aici pînă aici, stau frumos, mă închin frumos, chiar dacă inima mea încă nu este pe măsură, nu simte mare lucru.

A doua parte este un lucru mai bun și mai ușor, cînd cele pe care le citești le spui venind de la tine: citești psalmi, dar le vorbești tu, tu crezi, tu ai descoperirea lor, tu le înțelegi, ele te reprezintă. Pentru că pe foarte mulți îi aud spunînd: „Dar eu nu pot să citesc rugăciunea asta, că eu nu simt! Eu sînt cel mai păcătos? Mai păcătos decît un ciine, decît un animal? Dar nu sînt eu așa de păcătos! Nu am făcut eu toate aceste păcate enumerate în rugăciuni! Cum pot să citesc eu că mai mari decît acestea am făcut, dacă nu le-am făcut? Nu-s eu așa!” Deci omul acesta încă nu este. Efreem Șirul e păcătos, Sfîntul Pavel e păcătos, marele Ioan Gură de Aur a făcut... Ei sînt păcătoșii care se rugau așa! Nu poate Vasile de la Brașov, a lucrat la fabrică, îl știu atîția oameni că este un om de treabă, a fost chiar șef de secție, știe să deseneze șuruburi, proiectări de alte chestii și îi spune el că e păcătos ca un ciine, ca un animal, mai rău decît toți oamenii am greșit! Ce o să creadă lumea? îl dă afară de la lucru dacă îl află ce fel de rugăciuni citește el seara. Pentru că el nu a înțeles încă despre ce este vorba. Apostolul Pavel spune: „Cel dintîi dintre păcătoși sînt eu.” Cum oare poți să fii apostol, marele Apostol Pavel, și să ai această conștiință a păcătoșeniei, că ești cel dintîi între păcătoși? Desigur, nu prin comparația cu cutare, care știm că a făcut nu știu ce fapte. Dar fata lui cutare s-a prostituat, dar cutare i-a furat banii și mașina lui cutare. Cum pot eu să mă compar cu el? Sigur că eu sînt un cuvios, pe lîngă toate aceste fapte enumerate.

Ei, dacă începem noi a ne compara, întotdeauna o să găsim fel de fel de fapte. Il vom găsi pe Hitler, îl vom găsi pe Stalin. Intotdeauna avem pe cineva, unul mai rău decît mine tot găsesc eu... Dar ocupația minții nu trebuie să fie aceasta: de a-i găsi pe aceia mai răi ca noi, pe cei mai buni noi. Mai bine decît asta este să ne vedem în raport cu noi înșine, pentru că Apostolul Pavel nu avea el obiceiul să se compare cu restul oamenilor. Un om care are smerenie, care are pocăință, se vede pe sine și pe Dumnezeu. Și atunci trebuie să fim asemenea chipului pe care ni l-a înfățișat Hristos. Și în fața Lui sîntem, desigur, mai păcătoși decît orice om, pen tru că nu facem cele convenite, avem descoperirea omului. Noi sîntem omul, noi sîntem umanitatea, noi sîntem nedesăvîrșiți atunci, și de asta o putem spune.

Așadar, starea aceasta din care noi ne rugăm - avînd conștiința celor citite, cuvintele prorociilor devenind cuvintele noastre, expresia noastră, ne regăsim în ele - nu este încă o stare superioară, este pur și simplu normalitatea din care mărturisim. Citești un text de acum 2000-3000 de ani, și el te reprezintă, tu spargi timpul, tu intri în zona veșniciei, tu ești părtaș cu prorocii, cu apostolii, cu mucenicii. Cuvintele acestea sînt cuvintele tale. Ele sînt dulci în gura ta, mai mult decît mierea în gura mea. Asta este o stare bună, a doua, cînd tu începi să ai o răsplată a rugăciunii, o descoperire, tu devii un om normal! Lucrurile acestea normale devin ale tale, ele te reprezintă, tu le citești ușor, nu mai ai conflicte de conștiință că tu nu ești cel mai mare păcătos, nu mai ai conflicte de conștiință că tu îl cauți pe Dumnezeu; cînd spui că cuvintele Scripturii, poruncile sînt dulci în gura ta, ele chiar sînt dulci. Aceasta este o stare mai bună. Și după aceea, cînd tace tot sufletul, tot trupul, cînd cuvintele se opresc la un moment dat - sfinții ne spun că atunci nu trebuie să citim mai departe. Uneori poate să vină această stare de rugăciune, de descoperire, asupra inimii noastre, în care noi trăim cele citite cu adevărat și avem descoperirea Marelui Dumnezeu atunci, în acel loc, și sufletul nostru se deschide și nu mai au rost cuvintele. Sfântul Serafim de Sarov ne spune că atunci cînd te rogi este ca și cum ai bate la ușă, bați pînă cînd ți se răspunde "Da, intrați!" și, după ce ți s-a spus să intri, nu mai continui să mai bați, ci intri și te odihnești, pentru că ai descoperirea lui Dumnezeu, ești primit și atunci rugăciunea trece în contemplație.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI